

Vladimír
Šlechta

Velitelství brána

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

KELTSKÁ BRÁNA

Copyright © 2012 by Vladimír Šlechta

Cover © 2012 by Michal Ivan

Czech Edition © 2012 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-101-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-102-3 (PDF)

ISBN 978-80-7456-103-0 (PDF pro čtečky)

Vladimír Šlechta

Keltská brána

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2012

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Gordonova země

3. Hořící přízraky

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)

2. Likario

3. *Orcigard* *

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Oggerdovský cyklus

Střepy z Apokalypsy

Keltská brána

** připravujeme*

Prolog:

Doba dešťů

Ležela na zmačkaném prostěradle nahá, naznak, s rukama pod hlavou a s nohama mírně roztaženými.

„Miluješ mě?“ zeptala se.

Neodpověděl. Seděl v rohu široké postele, nehybný jako socha z plastbetonu. Jen jeho ruce jako by žily vlastním životem. Levice svírala lipový špalíček a pravička zase zavírací nůž. Drobnými pohyby vyřezával figurku šachového koně.

Za otevřeným oknem, které vedlo do dvora, visely třásničky deště. Listy prastarého dubu, který tu vyrostl dávno před Apokalypsou, se temně leskly. V posledních dnech se zdálo, že sytě zelená barva listů začíná matnět, to byla známka končícího léta.

„Slyšel jsi mě vůbec? Ptala jsem se, jestli mě miluješ!“ zvýšila Ajna hlas.

Neodpověděl ani teď. Na rozevřený výtisk Bornnského kurýra, přímo na známou fotografii dvou raněných císařských mušketýrů, spadl další lipový odřezek. Tahle fotografie,

přetiskovaná v čítankách, byla zjevně aranžovaná, ani po půl století z ní však nevyprchal patos. Zraněný voják podepíral svého druhá a sám se opíral o mušketu. Z obou vyzářovalo odhodlání, které se neztratilo ani pod nánosem lipových třísek.

Otevřená dvoustrana novin byla věnována kulatému výročí bitvy o Rühberg, v níž císařští mušketýři zastavili postup kanibalského barona Carnivora. Text s výraznými titulky doplňovaly reprinty černobílých, padesát let starých fotografií. Na jedné se šklebil kanibalský voják se zuby obroušenými do špiček, na další bylo vyfoceno lesní zákoutí s bublajícím kotlem a přístřeškem s rozvěšenými kusy lidského masa. Také se tam nacházel detail oštěpu s pilovitým ostrím a vějířem lidských prstů pod čepelí.

Dnešního večera měly započít oslavy na počest výročí bitvy, ale zdálo se, že vytrvalý déšť všechnu slávu zkaží.

„Že se vůbec ptám,“ odfrkla Ajna. „Jsem pro tebe jen kus masa, nic víc. Podpůrnej systém pro pičičandu.“

Konečně se pohnul. Odložil noviny, rozpracovanou figurku i zavírák na vedle stojící židli. Předklonil se, dotkl se Ajnina kolena.

„Mám tě rád,“ řekl nejistě.

Spokojeně se usmála. Tohle byla největší důvěrnost, jaké byl Oggerd schopen.

Věděla, že by pro ni bojoval i krvácel, však už to také udělal. Žil by pro ni i zemřel. Jejich vztah však neměl budoucnost. Jenom *přítomnost*, která rychle spěla ke konci.

„To ses v lichočkách moc nepřekonal,“ řekla. „Ale já mám čistý svědomí. Tys mi zachránil život, já ti na oplátku poskytuju svoje tělo. Líbí se ti to, neříkej, že ne. Koneckonců – mně taky. Tahle naše dovolená s každodenním tělocvikem vleže mi udělala dobře. Měla jsem kyčle celý ztuhlý a díky tomu *nepolevujícímu úsilí* jsem si je pěkně rozhejbal.“

Nechala dlaně za hlavou a opřela se jimi o matraci. Vzepřela se nohama, zvedla zadek dobrých třicet centimetrů nad zmačkané prostěradlo. Prohnula se do gymnastického cviku, kterému se říká *most*.

Po pravdě řečeno: nevypadala jako gymnastka. Měla tělo se širokými boky a plnými prsy, které se zdálo *pěkně boubelaté*, i když je zpevňovala stálým cvičením. Dojem *boubelatosti* podtrhovaly také její naducané tváře, našpulené rty a pikantní přinosík. Vlasy měla blondaté, ostříhané nakratičko.

Dům, ve kterém přebývali, se nacházel na náměstí Císaře Horsta Sibelia, což byla jedna z nejlepších adres v Bornnu. Samotná garsonka však nebyla žádné terno, vmáčkli ji do podstřešního prostoru a vešla se do ní jediná postel, stolek, židle a víc už nic, jen záchod v přístěnku. Plak vody byl tady nahoře tak slabý, že trvalo celou věčnost, než nacmrndala alespoň polovina plechového umyvadla.

Utajený byt patřil utajené složce císařské armády, i z toho důvodu visel na zdi masivní telefonní přístroj hráškově zelené barvy. Ajna se tady scházela s Oggerdem téměř dva měsíce, poslední dobou se tu utábořili prakticky nastálo. Utajení garsonky šlo do háje, touhle dobou už o ní věděl kdekdo.

„Taky si dokážu dát nohu za krk, ukážu ti to,“ řekla Ajna, stále udržující *most*. „Víš, co uděláme? Jestli přestane pršet, půjdu dolů na náměstí a *uspořádám* tam představení. Takhle, jak jsem. Bez oblečení. Ty budeš vybírat peníze a dohlídneš, aby všichni zaplatili.“

„Teď žertuješ, že?“ zachraptěl.

Plácla sebou na matraci, přetočila se a dotkla se Oggerdova ramene. Stejně jako ona byl i Oggerd nahý, do šera svítla jeho bledá pokožka, na kterou nikdy nedopadly sluneční paprsky. Bledá kůže na těle kontrastovala s černými chlupy na Oggerdově hrudi i s jeho opálenou tváří.

„Děláš pokroky, medvídku,“ zasmála se. „Už poznáš, kdy žertuju, a kdy ne. Jasně že se nemůžu producírovat jako

nějaká štetka, koneckonců jsem dcera císařského rady Fuchse. Leda bych tvrdila, že je to můj osobní příspěvek k oslavám. To by všichni pochopili.“

„Myslím, že z oslav nebude nic. Ten dešť jen tak neskončí...“

„Škoda. Chtěla jsem si dát ve městě pořádnou večeři. V tomhle dešti se mi ale nikam nechce...“

„Tak zůstaneme tady a zahrajeme si šachy,“ navrhl.

„Cože? To byl vtíp? Ty nejenže vtipy poznáš, ale dokonce je sám vymýšlíš?“

„Byl to vtíp,“ připustil. „Ale šachy si zahrát můžeme.“

„S tebou už nikdy hrát šachy nebudu,“ ujistila ho. „Párkrát jsi mě vyklepnul tak ostudně, až se mi zdálo, že musíš bejt hrozně chytřej. Ale to ty nejses, vid? Nejses chytřej. Někdy z tebe blbost přímo odkapává.“

Neřekl nic. Díval se na ni očima, které téměř nemrkaly, a ona se zase dívala na něj. Když bylo ticho příliš dlouhé, řekla: „Nevěděla jsem, že jsi velel zepelínu.“

„To ano. Před sedmi lety. Říkali tomu *provizorní velení*, ale vydrželo mi téměř půl roku.“

„Četla jsem tvoji složku, ale výčet tvech úspěchů během *Století válek* jsem přeskočila. Promiň. Zajímaly mě akorát ta tvoje vylepšení. Drátky v hlavě a tak... Ten zepelín, kterému jsi velel, to byl ten, kterej nás honil?“

„Nás pronásledoval ten druhý. Gryfon. Já jsem velel Kondoru.“

„Gryfon nebo Kondor, stejně jsou oba nachlup stejný. Jde o to, že Gryfon zahálí v hangáru. Komandant a jeho zástupci se podíleli na spiknutí, takže byli odklizeni.“

„Popravili je?“

„Ne, to ne. Oni technicky vzato jen plnili rozkazy. Rozházeli je, převedli k jinejm jednotkám. Samozřejmě převedeli jen ty, kteří přežili tvůj *hrdinskéj odpor*.“

„Proč mi to říkáš? Co to znamená?“

„Znamená to, že mi po ránu telefonoval strejček,“ ukázala Ajna na zelený aparát. „Když jsi byl pro mlíko a noviny. Kromě jinýho se zmiňoval i o tom tvým velení zepelínu.“

„Telefonoval pan Dante Albrecht?“

„Jo, jasně. Jinýho strejčka nemám.“

„Volal z tvé kanceláře? Tohle je přímá linka, ne?“

„Né, myslím, že né. To on by se neobtěžoval. Prostě se mi na linku napíchl.“

„Aha... znamená to snad, že mě nechají velet Gryfonu?“ řekl Oggerd s nadějí v hlase.

Přitulila se k němu: „Zapomeň na to, že by ses vrátil k pravidelný jednotce, medvídku. Máme *Století míru*, co-pak sis nevšiml? Armáda zeštíhluje. Důstojníci odcházejí do výslužby předčasně a s polovinou penze. A vůbec, co bys dělal u pravidelný armády? Jsi přece specialista na průzkum Pustin.“

„Už nemám komu velet,“ řekl a znělo to hořce. „Můj tým byl rozpuštěný, to přece víš. Hargo nastoupil na Institut, prvního října začne semestr a on bude učit studenty. A Gowery je kdovíkdě.“

„Já vím, kde je Gowery. Už jsem mu vzkázala, ať ukončí dovolenou a urychleně se vrátí, protože ho budeš potřebovat. A chudák Hargo má prostě smůlu.“

„Má smůlu?“

„Jo, medvídku. Kdo ti jednou zkrříží cestu, toho se chytne smůla a už se ho nepustí. Jsou tady i jistý výjimky, jako třeba já. Jsem dcera císařskýho rady Fuchse a milovaná neteřinka Dante Albrechta, kterému říkají Inkvizitor, takže mě žádná smůla nepotká. Ale Hargova smůla spočívá v tom, že strejček Dante pochopil, co chci udělat.“

„Co chceš udělat?“

„Chci s tebou mít dítě.“

„Cože?“ vyhrkl Oggerd užasle.

„Chci s tebou mít dítě, medvídku. Vlastně už ho čekám.“

„**Cože?**“

„To jsi vážně tak blbej, nebo to jenom předstíráš, abys mi udělal radost? Mrouskáme se už dva měsíce, děláme to jako králíci, a všiml sis, že bych vyvěsila červenej prápor? Nevšiml. A víš proč? Protože se mi v bříšku rekordní rychlostí množí buňky.“

„Aha... ale... neměli bychom být manželé?“

„Ne. Promiň, medvídku. I mně by se líbilo mít tě za manžela, ale nejde to. Jediná možnost je tahle: ty a já se rozejdeme a už se nikdy nevidíme. No, můžeme se *občas* vídat, samozřejmě s důrazem na slovo *občas*. Pak budeme všichni šťastní, spokojení a naživu.“

„Ale...“

„Uvažuj: chceme, aby se strejda Dante nasral? Nechceme. To by pro tebe mělo *fatální* následky a já bych si muse-la vyplakat oči. Další otázka: chceme, aby se narodilo naše dítě? Já teda chci. Mám nejvyšší čas. Moje biologický hodiny *bijou na poplach*, jestli chápeš, jak to myslím. A co ty? Chceš naše děcko?“

„Chci! Ano! Chci!“

„Tak to jsem ráda. Bála jsem se, že nebudeš chtít. Musíš nechat všechno na mně, medvídku, já se v tom vyznám líp, ve vši tý politice, intrikách a vražednejch spiknutích. Vzpomínáš na Basela? Milej kluk, jenže nevyrovnanej. Párkrát jsem se s ním pomuckala, jen tak z plezíru, abych nevyšla ze cviku... proboha, medvídku! Ne, abys Baselovi něco udělal, to bylo dávno před tím, než jsem tě potkala! Stejně to s ním stálo za prd, Basel je hroznej střelec, hop a skok, a hned je hotovo. Zdaleka nemá tvoji trpělivost a vynalézavost, kdepak... Už seš klidnej? Vydejchanej? Basel vezme naše dítě na sebe. Uzná ho za svý.“

„A co já?“

„Pro tebe chystá strejda Dante nějakou speciální prácičku, to je mi jasný. Žhavím tenhle zelenej křáp pokaždý, když

jdeš po ránu na nákupy. Proto tady vylehávám. Ale já ve skutečnosti nevylehávám, víš? Pracuju. Kontroluju kontakty a zadávám podřízeným práci. Už je mi jasný, že na tebe půjde strejček přes Harga.“

„Přes Harga? Hargo má učit na Institutu! Už tam pracuje!“

„Jo, pracuje, medvídku, to ano. Má k dispozici dvě studentky, který tam nahánějí praxi, aby dostaly stipendium. Moc pěkný slečinky, jak jsem slyšela. Dělalí Hargovi, co mu vidí na očích... Ne, že by se jim díval do kalhotek, takovej Hargo není, ale třeba se do toho taky jednou vpraví. Tyhle dvě děvenky mu asistujou při bádání, a navíc mu prej vyvářejí a perou... Aby o prázdninách nezahálel, dostal Hargo zadání. Podílí se na *vědeckým výzkumu*, kterej bude vbrzku doplněnej *vědeckým průzkumem*. Jen co skončí deště, proběhne rychlá terénní akce. Budou s tím hotoví dřív, než začne semestr.“

„Znáš podrobnosti?“

„Ty právě neznám. Ale podle jednoho mýho informátora stahují z Baltu dělovej člun a posílají ho do Severního moře. Řekla bych, že to s tím souvisí...“

„A co to má společného se mnou?“

„Bude to kombinovaná akce technologů a vojáků. Strejček špekuluje, jak do toho zapojit i tebe, a už na to asi přišel. Už se vezeš, medvídku, a Hargo má smůlu, jak jsem říkala. Rychlej průzkum, vyřešení problému, do zahájení semestru hotovo. Protože budete s Hargem ohromně úspěšní, což vy budete, svěří vám administrativa mnohem náročnější úkol. Pošlou vás hodně daleko. O tom druhým úkolu nemám ani tuchu, ale předpokládám, že na něj dojde, protože vím, jak strejček uvažuje. Co je, medvídku, vypadáš hrozně smutně...“

Neřekl nic, jen Ajnu objal a přitiskl ji k sobě.

Vsedě se objímali. Po chvíli mu zašeptala do ucha: „Prozradím ti tajemství, medvídku. Přišla jsem na to, proč ti vymazali paměť. Myslím poprvé. V dětství.“

„To kvůli mému otci...“

„Ne. Pleteš se. Byla to prostě *tombola*.“

„Nerozumím...“

„Tak se říká celému tomu procesu. Vědci prozkoumávají starý technologie. Občas se jim poštěstí a *vytáhnou* z troskek nějaký fungující zařízení. To je právě ta *tombola*. A jednoho dne, před čtvrtstoletím, *vytáhli* přístroj na mazání paměti. No a když už ho měli, tak ho prostě vyzkoušeli, to dá rozum, no ne?“

„Nechápu...“

„Neudělali to, aby ti uškodili, medvídku. Potřebovali vyzkoušet přístroj. Po ruce měli děcko od nežádoucího rodiče, u kterýho by dvakrát nevadilo, kdyby se změnilo v slintajícího debila. Z tebe se ale nestal slintající debil, protože ten přístroj fungoval fakt dobře. Tady se vnucuje otázka: na co ten přístroj před Apokalypsou potřebovali? K čemu jim byl dobrej?“

„K čemu?“

„To je právě to, co nevíme. Je totiž jistý, že společnost před Apokalypsou byla jiná, než jak si ji představujeme. *Nepředstavitelná*. Nedokážeme si ji ani představit. Máme jen mizivý informace o tom, jak Evropská společnost vypadala mezi energetickou válkou a Apokalypsou. Celý to dvacetiletí se nám ztrácí v mlze.“

„Jak to?“

„Důvod je jednoduchý: žádné záznamy na papíru... Já vím, zní to šíleně, je tady přece spousta papíru, ale většina z toho jsou reklamy, oznámení o akčních slevách a učebnice pro malý děti. V jedenadvacátém století se totiž informace digitalizovaly. Místo záznamů na papíře se používaly elektromagnetické impulsy... A pokud se nám přece jen podaří přečíst nějaký datový úložiště, je tam těch dat přespříliš. Na každým harddisku, céděčku nebo flešce jsou miliony informací. Nepřeháním, doslova miliony. A většina z toho je balast.“

„Balast?“

„Konkrétně pornografie. Kam šáhneme, tam najdeme porno. Věřil bys tomu, medvídku? Představ si: vážení technologové prozkoumávají starou datovou schránku dnem i nocí. Bez ohledu na únavu se prokousávají přívalem pornografie. Dokážeš si při tom představit Harga? Otevírají se před ním *blubiny*, o kterých neměl ani tušení.“

Zachichotala se. Pod zešikmenou stěnou garsoniéry houstlo šero.

„Někdo ti volá,“ řekl Oggerd.

„Zapomněla jsem ten krám vytáhnout ze zdi,“ řekla Ajna, ale byla to lež.

Teprve teď hráškově zelený telefon zazvonil.

„Vzal bys to, medvídku, prosím tě?“

Oggerd se natáhl a zvedl sluchátko: „Haló?“

Ze sluchátka se vyřinul příval úsečných vět. Oggerd poslouchal, a když hlas umlkl, řekl: „Rozumím, pane. Budu tam za hodinu.“

Položil sluchátko do vidlice.

„Musím jít,“ oznámil Ajně.

„Já vím,“ řekla Ajna nešťastně. „Doufala jsem, že to nebude dneska, ale to udělal ten děšť. Zrušili oslavy a hledají, čím by se zabavili... Za ten čas, co jsme tady, jsi vyřezal skoro tři sady šachovejch figurek, medvídku. Dám je na hraní tomu děcku, až z toho bude mít rozum.“

Kapitola první:

Ossianova linie

Obsluha odstranila boční kryty gondoly, vpředu zůstala kapotovaná pilotní kabina a vzadu zase uzavřená strojovna. Mezi nimi už nezbývalo nic, jen prkenná podlaha a kolem ní trubková konstrukce, za níž se rozevíral výhled do modravých dálek a hloubek.

Gowery se držel vzpěry a vykláněl se přes zábradlí. Neměl z hlubiny dobrý pocit, a navíc si připadal jako páté kolo u vozu. Všichni měli plné ruce práce a on jim akorát překážel. Vlastně mohl zůstat dole na zemi, nikdo ho tady nepotřeboval, ale kdo by odolal? Proletět se v zepelínu – to se našinci pošťestí sotva jednou za život.

Vznášeli se ve výšce šesti set metrů a shora bylo vidět, že je Země opravdu kulatá. Na severu, ve vzdálenosti půl druhého kilometru, visel sesterský zepelín Kondor. Vypadal jako vřetenno z tkalcovského stavu, na které tlustě navinuli světlou nit.

Severní moře se lesklo jako obrovské zrcadlo, viditelnost

byla dokonalá. Dole, na klidné hladině, se pohupoval dělový člun Wallengötz, doprovodná plavidla kolem něj se podobala smítkům. Wallengötz byl pýchou císařského válečného námořnictva a před pár dny ho sem převeleli z Baltu. Z řečí, které se vedly, Gowery pochopil, že velitel dělového člunu hrubě nesouhlasí se svým dočasným odvelením, což prý dává hlasitě najevo. Jenomže tady, v Severním moři, žádné válečné lodě nejsou a nikdy nebyly. K čemu je tu držet, když přes Ossianovu linii nepronikne nikdo, ani přítel, ani nepřítel?

Gowery si namáhal oči, snažil se Ossianovu linii zahlédnout. Viděl jen vzdálený rozčreřený pás, táhnoucí se na vodní hladině jako nějaká magistrála industriálního věku. Za Ossianovou linií, dál na západ, moře potemnělo, jako by se nacházelo v částečném stínu. Toho si však všiml jen ten, kdo věděl, že má hledat nějakou podivnost.

Na podlaze gondoly, která dřív vozila výsadkové oddíly i náklady leteckých pum, se rozložila tlupa technologů se svým nádobíčkem. Všichni se snaživě hemžili, otáčeli stavěcími šrouby teodolitů, mávali psacími podložkami a huhlali do krátkovlnných vysílaček. Hal Hargo, který stál v jejich středu jako pevný bod uprostřed chaosu, vykřikoval: „Zaměřili jste Kondora? Máte stacionární body na pevnině? No tak, máte je? Jak to, že je nevidíte! Táhle a támhle, přeci! Blyškají se tam zrcadla! Je to standardní triangulace, to snad zvládnete, ne? Nebo vám dělá potíže zrektifikovat libelu?“

Gowery si uvědomil, že nejméně dva z Hargových asistentů mají dívčí proporce. No jasně! Jsou to slečinky, i když se to dá přes ty hábity a kapuce těžko poznat. Vykrucují se před Hargem v pantomimě láskyplné oddanosti, přeúslužně mu přidržují písemnosti a podávají potřebné nástroje. Hargo předstírá, že si jejich vřelého obdivu nevšímá, ale ve skutečnosti se v něm přímo vyhřívá. Přestal se hrbit, takže zmizel

dojem *podměrečného střízlíka*, který dřív vzbuzoval. Je to tak: Hargo má na výšku solidní průměr.

V zápalu vědecké vášně shodil Hal Hargo svou věčnou kapuci a nechal chladný vánek, aby mu čečral mastný culík.

Oprava: mastný culík se nekoná, protože Hargo má vlasy umyté, učesané a v týle sepnuté ženskou sponou. Na tvářích mu někdo zapracoval břitvou a zbavil ji všech těch osamělých vousisek. Hargo odložil i obvyklý pytlovitý hábit a navlékl se do nového pláště v barvě myši šedi s hnědě obšitými průramky, náramenicemi a dalšími, zhola zbytečnými parádičkami.

Hal Hargo prostě prošel rychlou proměnou a z jeho předešlé osobnosti tu zůstaly jen kulaté brýle, pospravované izolační páskou.

Motory tiše pufaly, ze strojovny se šířila lahodná vůně spalovaného lihu. Z kapotované strojovny na zádi vybíhala dvě dlouhá ramena a na nich se líně otáčela dvojice čtyřmetrových vrtulí. Zepelín se takřka nehýbal, visel nad mořem, jako by ho někdo přilepil k modré obloze.

Napravo od Goweryho se opíral o zábradlí pilot kluzáku ve vatovaném kožíšku a s leteckou kuklou na hlavě. Také pozoroval protější zepelín a zadumaně potahoval z ručně baleného cigára. Za pilotem, už skoro u strojovny, se nacházel katapult s upevněným kluzákem, trojice mechaniků v pokecaných kombinézách tam otáčela klikami rumpálů. Navíjela pružiny jak katapultu, tak samotného kluzáku.

Gowery si zimomřivě objal ramena, tady nahoře byla pěkná zima. Pod modrým pončem měl sice svetr z ovčí vlny, ale nestačilo to. Cítil rozmrzelost. Poté co odezněl úžas z té obrovské hlubiny, se začínal nudit.

Tohle že je ono úžasné dobrodružství ducha?

Nad hlavou se mu jako obrovský oblak vznášelo těleso vzduchodě. Takhle zblízka nevypadalo jako vřetenno, spíš jako trup obrovského, zle zraněného člankovaného červa.

Vzducholoď, vyrobenou před více než třiceti lety, pocuchaly bouře, vichřice i palba nepřátelských zbraní. Odsud, z podlahy gondoly, byly vidět rozsáhlé prolákliny a deformace, podobné jizvám po vyřezaných nádorech.

„Tak co je s tím kluzákem! Jak to, že ještě není připravený?“ zaječel z hloučku technologů Hal Hargo. „Hej, vy tam! Vy u toho kluzáku! S vámi mluvím! Pěnkavko, nestůj tam a šťouchni do něj!“

„Už to bude,“ křikl od katapultu šéfmechanik, štětinatý pořízek v umaštěné kombinéze. Potichu dodal: „Aby ses neposral, vědátore.“

Vzápětí si uvědomil, že ho slyší nejen jeho podřízení, ale i Gowery. Úkosem se na Goweryho podíval, pak přešel k pilotovi a plácl ho do ramene: „Tak se tam nasoukej, Floxi.“

„Času dost,“ řekl netečně pilot. „Stejně nemáte dotažený péra.“

„Už to bude, Floxi,“ řekl další z mechaniků. Jeho slova dotvrdilo cvakání rohatky.

„Je to tam. Tak šup, Floxi, napáskuj se dovnitř.“

V tu samou chvíli zaznělo na přídi hlasitě, jakoby plechové zachrchlání. Všichni se tam ohlédli a zjistili, že se probudil k životu amplion, zavěšený na vnější stěně pilotní kabiny.

Ještě jednou to zachrchlalo, pak se z amplionu rozlehl hlas: „Všem jednotkám! *Kch-kch...* Všem jednotkám! *Kch-kch...* Mluví k vám plukovník Moltke! *Kch-kch...* Do zahájení operace zbývá deset minut! *Chrrrr-písk!*“

No konečně, pomyslel si Gowery. *Přece jen se začne něco dít.*

Pilot hodil zbytek cigára přes zábradlí, přešel ke kluzáku a začal se soukat do křesílka z ohýbaného dřeva. Usazoval se milimetr po milimetru, směštnával se tam s pomocí mechaniků, kteří mu urovnávali záhyby kožichu a roztahovali bočnice křesílka, aby se tam vešel i se svými vatovanými kačaty. Trvalo to dobrých pět minut, ale pilot se tam přece jen

nasoukal. Mechanici ho přikširovali širokými řemeny, pilot si posunul letecké brýle na oči.

Z pilotní kabiny na přídi vyšel Oggerd. Gowery ho neviděl několik měsíců a dnes s ním prohodil sotva pár vět. Oggerda nechali velet zepelínu, což by měl přijmout s radostí, nedával však najevo žádné nadšení. Dokonce se ani neustrojil do parádní uniformy. Měl na sobě obvyklé oprané maskáče s velkými postranními kapsami, těžké šněrovací boty a plastický pancíř s matným reliéfem dravého ptáka a zalisovanými distinkcemi majora císařské armády. Z pancíře si jako obvykle odepjal ramenní kryty, z plastických průramků vykukovaly krátké rukávy černého trika. Paže měl Oggerd nahé, zima mu nevadila. Neopomněl si však k opasku přivěsit pouzdro na velkorážní pistoli.

Tmavé vlasy i vousy měl zastřížené nakratičko. Gowerymu připadal pohublý a snad i posmutnělý.

„Všem jednotkám!“ zachrastil znovu amplion. „Mluví k vám plukovník Moltke! *Kch-kch...* Gryfone, jste připraveni? Přepínám!“

Oggerd upřel pohled na pilota a ten mu ukázal vztyčeným palcem, že je hotov. Oggerd zdvihl mikrofon, zavěšený na spirálově zatočeném kabelu vedle amplionu: „Tady Gryfon! Tady Gryfon! Mluví major Oggerd! Všechny složky jsou v pohotovosti! Přepínám!“

„*Kch-chrrr...* zahajte odpočet... teď!“

„Start kluzáku za třicet sekund!“ vykřikl Oggerd přes hlavy technologů. Nemusel si brát megafon, jeho silný hlas byl dobře slyšet i přes pufání motoru, šustění vrtulí a drnčící výztuh. Po chvíličky čekání zvedl sevřenou pěst: „Deset sekund!“

Rozevřel dlaň a odpočítával: „Pět – čtyři – tři – dva... start!“

Šéfmechanik vyškulbl zarážku, katapult vymrštil kluzák do volného prostoru. O vteřinu později a o deset metrů dál

se s hlasitým klapnutím rozevřela netopýří křídla, dosud složená podél trupu kluzáku. Rovněž se rozezněl frčivý zvuk vrtule.

Z protějšího zepelínu se oddělilo nepatrné smítko, jiný kluzák. Oba letící trpaslíci se blížili jeden k druhému. Nosy zvedli vzhůru a využívali krátkého tahu vrtulí, aby se dostali co nejvýš. Pružina navinutá do bubnu za pilotním křesílkem dokázala roztáčet vrtuli necelé dvě minuty, pak už se musel pilot spoléhat na vzdušné proudy.

Z podvěsů kluzáků se automaticky odpojovaly sondy. *Blik – blik – blik*, zažehávaly se jedna za druhou. Zvolna, zavěšené na padáčcích, se propadávaly dolů a valil se z nich výrazný fialový čmoud. Slabý vánek je unášel k západu, dál od pevniny.

Oggerd se otočil k otevřeným dveřím pilotní kabiny a vydal povely. Pravá vrtule zepelínu, líně rotující pár metrů od Goweryho, se s cvakáním zastavila, kdežto levá zrychlila otáčky. Vzducholoď se stáčela k severu.

Přetočila se o více než devadesát stupňů, pak se pohnula v kursu na severo-severo-východ. Nabírala rychlost, zvolna se přibližovala k sesterskému zepelínu, zároveň mírně směřovala k pevnině.

Tohle byla chvíle, na kterou čekali Hal Hargo a jeho kompanie. Nahrnuli se k levému zábradlí a přes okuláry triedrů si prohlíželi fialově kouřící stopovky. Hal Hargo vykřikoval: „Asistent! Kontrolujete výšku? Kontrolujete vzdálenost? Jak daleko je první sonda? Tři sta metrů? Pozor! Brzy se dotkne bariéry! Hej, vy s tím fotoaparátem! Nestůjte jako dřevo a dokumentujte to!“

Zvolna míjeli linii sond. Dým z těch prvních se už sléval do jediné fialové stěny, středová část označované oblasti vypadala jako obrovský plaňkový plot. Dál, tam, kde se setkaly oba kluzáky, čmoud dosud vytvářel izolované obláčky.

A náhle, jako by to byl zrakový klam, začaly okraje fialové mlhy mizet.

„To není možné!“ vykřikl jeden z technologů. „Jsme ve výšce šesti set padesáti metrů! Jak to, že bariéra sahá až sem?“

„Vidíte to sám, pane kolego,“ ječel Hal Hargo. „Stopovky mizí! Předpokládal jsem to! Bariéra sahá mnohem výš, jinak by byla k ničemu! Ale pro jistotu: ať odpálí rakety!“

Oggerd popadl mluvítka vysílačky: „Tady Gryfon! Gryfon Wallengötzu! Odpalte rakety! Přepínám!“

Dole, na palubě dělového člunu, se slabě začmoudilo. O několik vteřin později, už docela zbytečně, zachrchlal amplion: „Tady plukovník Moltke! *Kch-kchrrr!* Potvrzuji! Wallengötzi, odpalte rakety! *Chrrr-písk!*“

Z paluby dělového člunu se natáhly dvě bílé čáry spalin. Vidlicovitě se od sebe vzdalovaly a zároveň se pod mírným úhlem přibližovaly k Ossianově linii. Když vylétly na úroveň zepelínů, zažehly se jejich druhé stupně a vyvalil se z nich hustý dým, tentokrát černý.

Dvě černé čáry se nesly vysoko nad zepelíny jako dva proudy z hasičských stříkaček. Jak ztrácely rychlost, vykreslovaly dokonalé paraboly. Než však dosáhly vrcholového bodu, narazily do neviditelné stěny a zmizely.

Zmizely.

Zůstaly po nich jen dvě černé čáry, rychle se rozpíjející do modravého nekonečna.

Technologové bzučeli jako hejno podrážděných vos: „To je kilometr! Kilometr nad hladinou moře!“

Všechny přehlušoval Hargův ječák: „Říkal jsem to! Věděl jsem to!“

„Doktore Hargo,“ odvážil se ho oslovit jeden z asistentů. „Zdá se, že to není kompaktní přehrada, ale jakési... stěny?“

„To vidím také,“ odsekl Hal Hargo. Pro jistotu si však přiložil k očím triedr. Ostatně Gowery to viděl i bez dalekohledu. Fialová oblaka i černé spaliny z raket do *čehosi* narazily,

ono *cosi* však nebylo jednolitě. V jednom místě odplýval fialový kouř dál k západu. V bariéře zela mezera.

Během uplynulých chvil se Gowery pokoušel prodrat k zábradlí na levoboku, asistenti i mechanici ho však odstrkovali. Mimoděk se přemístil až k pilotní kabině, teď stál dva kroky od Oggerda. Takže slyšel, jak Oggerd hlesl: „Pohybují se...“

Znělo to udiveně. Udiveně? Cožpak je Oggerd schopný nějakého údivu?

Gowery se na něj rychle podíval: „Co jsi říkal, Oggie?“

„Ty stěny se pohybují...“

Gowery, ať zíral, jak chtěl, žádný pohyb nerozeznal.

„Nepleteš se, Oggie? Já myslím, že je to zrakový klam, jak se tam rozpíjí ten čmoud...“

Z amplionu na stěně pilotní kabiny se znovu ozval hlas: „Všem jednotkám, *kch-kchr!* Všem jednotkám! Mluví plukovník Moltke, *kch-kchr!* Z naší pozice vidíme v bariéře průrvu! Je tam nějaká stará vrtná plošina, *chr-písk!* Veliteli Gryfona: proveďte kontrolní měření polohy! Ohlase se!“

Oggerd popadl mluvítko, visící vedle amplionu, a křikl do něj: „Provedu! Přepínám!“

Houkl přes hlavy technologů: „Hargo! Kontrola polohy!“

Technologové se zahemžili kolem teodolitů a začali v libelách honit bubliny, které se při pohybu vzducholodě rozutekly do stran.

Hlas z amplionu pokračoval: „Wallengötzi! Ohlase se!“

Tentokrát zaznělo nesrozumitelné mumlání, chrčení a pís-kání, z něhož bylo rozumět jen slovům *donnerwetter* a *schweinerai!*

„Wallengötzi, *kch-chrr!* Plujte k severu, dostaňte se pod nás, *písk!* Zadáme vám palebné úhly, *chrrrr!*“

Probíhala výměna čísel. Technologové prováděli triangulaci mezi Kondorem, Gryfonem a Wallengötzem. Hulákali údaje na Harga, ten je předával Oggerdovi, který je sděloval

do mluvítka. Někdo jiný odpovídal z Wallengötze a další zase z Kondora.

Vše trvalo necelých deset minut, dělový člun Wallengötz se během té doby přesunul zhruba pod zepelín Kondor. Nakonec se z amplionu znovu ohlásil plukovník Moltke: „Wallengötzi, *chr-chr!* Jste v ideální pozici. Škvíra je přímo před vámi, *kch-chrrr*. Shora vidíme starou vrtnou plošinu, *chr-písk*, na které je zřejmě umístěn emitor! Vzdálenost je tři sta šedesát metrů, směr sedmnáct stupňů od západu k jihu, *chr-chr!* Zkontrolujte náměr, *písk!* Namiřte a palte ze všech hlavních, *kchrrr!* Zničte emitor a Ossianova linie se zhroutí! Palte ve jménu Císaře, *chr-chrrr!*“

Zdola se ozvalo slabounké *puc-puc-puc*, Wallengötz vypálil první salvu. Vědci na levoboku Gryfona soustředěně sledovali rozptylující se fialovou stěnu i obláčky kouře z kanónů.

„Tady odsud uvidíme houbelec,“ vyhrkl zklamaně jeden z vědců. „Okraj té neviditelné stěny nám zakrývá cíl. Oni mají lepší pozici.“

„Novou salvu!“ vykřikoval z amplionu plukovník Moltke. „Nabíjejte a palte, *kchr-chrrr!* Palte tříštivými granáty!“

„Pohybuje se k nám,“ vyhrkl Oggerd. Popadl mluvítka a zaburácel do něj: „Tady Gryfon! Tady Gryfon! Stěna se pohybuje! Směřuje k nám... *Natahuje se po nás!*“

Do jeho obvykle netečného hlasu se vloudil náznak naléhavosti. Vědci se polekaně ohlédli.

Z amplionu se rozhlaholil plukovník Moltke: „Všem jednotkám, *chrrr!* Zakazují vám jakékoliv ukvapené manévry! Veliteli Gryfona, uklidněte se, *písk!* Přepínám!“

Oggerd disciplinovaně počkal, až plukovník domluví. Pak odpověděl: „Toto je výzva o nejvyšší naléhavosti! Stěna bariéry se k nám rychle přibližuje! Průrva se uzavírá! Máme dvě minuty, pak nás dostihne! Obráťte stroje k pobřeží!“

„Zakazují, *chr-chrrr!* Zakazují vám to!“ ječel z vysílačky plukovník Moltke.

Oggerd se otočil k vědcům a technikům na palubě Gryfona: „Všichni se pevně držte! Držte se a nepouštějte!“

Zaburácel ke dveřím pilotní kabiny: „Levá vrtule maximální otáčky! Pravá vrtule stát!“

Rozkaz byl splněn okamžitě, zepelín se zvolna otáčel. Gondola se naklonila. Pár lidí, kteří se zapomněli něčeho přidržet, uklouzlo a svezlo se k zábradlí. S nimi padaly tužky, lejstra, přístroje.

„Držte se!“ zaburácel Oggerd. Znělo to jako zařvání šelmy. Všichni, i ti klouzající, se instinktivně přidrželi nejbližšího kusu výztuže. Zepelín sebou trhl prudčeji, gondola se naklonila ještě víc. Měřidla, stolky i teodolity propadávaly skrz trubkové zábradlí a řítily se do modravé hlubiny. Vědecké publikace plachtily ve vánku jako opilí netopýři, šanony se rozprskávaly na jednotlivé listy. Nikdo z lidí však nespádl.

Gowery objímal svistou vzpěru. Ossianova linie mu na chvíli zmizela ze zorného pole a on už ji nedokázal najít. Jisté bylo jen to, že fialový kouř ze stopovek jaksi řídne. Jako by jej od západu něco pohlcovalo.

„Obě vrtule – plný chod!“ zaburácel Oggerd. „Směr pobřeží!“

Sesterský zepelín Kondor teď měli takřka na dosah, během manévrování se k němu přiblížili na slabých sto metrů. Kondor se stále ještě držel bokem k bariéře. Plukovník Moltke, vzdálená postavička v bělostné uniformě, prokázal neohroženost, pokoušel se ostatní strhnout vlastním příkladem. Stál vedle pilotní kabiny Kondora a simultánně křičel jak do mluvítka vysílačky, tak do megafonu: „Majore Oggerde! Zbavuji vás velení, *kchr-chrrr!* Čeká vás vojenský soud, *písk!* Wallengötzi! Otočte se zpátky k bariéře! Palte, *kchr!* Bojujte!“

Dole, na lesknoucí se hladině, uháněl k pobřeží i dělový člun Wallengötz. Většina doprovodných plavidel však zůstávala na místě, některá dokonce mířila na volné moře.

Gowery se křečovitě držel vzpěry a napínal zrak. Vykřikl leknutím: „Támhle! Dole na hladině! Pohltilo je to!“

Nejzápadnější smítko, jedno z malých plavidel, zničehonic zmizelo.

To už se rozkřičeli i všichni ostatní. Kdo měl volnou ruku, ten s ní ukazoval na zepelín Kondor.

Cosi jej *uhryzlo*.

Střední, nejrozměrnější plynové vaky Kondora splaskávaly. Nevyfoukly se samozřejmě celé, v tom jim bránila podpůrná konstrukce, takže jen zvrásčily jako stará brambora. V hrotech Kondora stále zůstával plyn, takže se zepelín neřítíl volným pádem, jen se zvolna propadával dolů.

Z paluby Kondora se oddělilo několik skvrnek, o malou chvíli později z nich vykvetly vrchlíky padáků. Pár mechaniků se zřejmě pokoušelo uniknout, vánek je však neúprosňe zaháněl k Ossianově linii.

„Co se to děje? Tohle je sabotáž! Vzpoura, *chr-chrtr!*“ křičel z amplionu plukovník Moltke. „Z toho se budete zodpovídat!“

Pak přišel další úder neviditelné šelmy. Z Kondora se v jediném okamžiku staly padající trosky. I ty však rychle mizely. Cosi neviditelného je požíralo.

Šéfmechanik na palubě Gryfona začal hystericky rvát: „Ježíši Kriste! Smiluj se nad námi!“

Křičeli samozřejmě všichni, tehle však nasadil o oktávu výš a přehlušil ostatní.

„Vzdalujeme se!“ zaburácel Oggerd. „Bariéra zůstává na místě a my se vzdalujeme!“

Vyděšení lidé umlkali. Neměli důvod mu nevěřit.

Většina doprovodných člunů už byla pohlcena neviditelným dravcem. Jen malá část plavidel zareagovala včas a unikla.

Kapitola druhá:

Vyšetřovací komise

Vyšetřovací komise zasedala v jedné z poslucháren Válečné akademie v Bornnu. Byla tu velká okna, někdo je však opatřil závěsy z těžké látky. Zřejmě proto, aby dovnitř nemohli nakukovat zvědavci, tedy ti z nich, kteří by se nějakým vynalézavým způsobem dostali až za kordon vojenské policie. Zšerelou místnost osvětlovaly svíce zasazené do dvou pěti-ramenných svícňů. Ne, že by nebylo možné zažehnout plynové lampy, ale vyšetřovací komise zřejmě dávala přednost blikotajícimu světlu svíček.

Obvykle se sem vešlo čtyřicet kadetů, teď tu, ve druhé řadě a čtyři židle od sebe, seděli jen dva muži: Oggerd a plukovník Grossmann.

Ex-velitel Wallengötzu, plukovník Grossmann, byl plešatý chlapík s mohutným knírem, asi pětáctyřicetiletý. V poslední době si vydobyl dobrou pověst tím, že účinně zasáhl proti pirátům z baltského pobřeží, v podstatě je téměř zlikvidoval. S Oggerdem se od vidění znali. Samozřejmě: všichni vyšší

důstojníci, kteří prodělali konec *Století válek* v aktivní službě, se vzájemně znali, vždyť jich nezůstalo naživu ani sto. Ostatní důstojníci však neměli Oggerda v lásce, na jejich vkus se stal majorem příliš mladý, v pětadvaceti. Něco takového se neodpouští. Co na tom, že se Oggerdova kariéra později zadržela, takže už to nedotáhl ani o stupínek výš?

Seděli tu vedle sebe, oba v uniformách, ve kterých veleli Gryfonu a Wallengötzu, pouze zbaveni osobních zbraní. Mlčeli, ani jeden neměl chuť do řeči.

Dveře do posluchárny se otevřely. Oggerd i plukovník Grossmann se ohlédli, přicházela vyšetřovací komise. Dva vojáci, za nimi dva příslušníci bratrstva technologů a jako poslední jakýsi úředník.

Oggerd i plukovník Grossmann se postavili do pozoru.

Pětice vyšetřovatelů zvolna došla za vyvýšenou katedru, kde pro ně byly připraveny židle. Jejich mluvčí, generál Braunfuchs, řekl huhňavým hlasem: „Nó, tak se asi posadíme, ne?“

Na nic nečekal a kecl si na prostřední židli za katedrou.

Generál Braunfuchs byl vyzáblý dlouhán v ošumělé, jaksi ulepené uniformě, který se vyznačoval prořídými vlasy a impozantními licousy. Jeho jediného znal Oggerd z dřívějšíka, ostatní viděl poprvé.

Po pravici generála Braunfuchse se usadil mladičký nervní oberleitnant v parádní uniformě ostrostřelců s červenými epoletami a zlatými knoflíky. Oberleitnant vypadal, že toho má hodně co říct, jen co se dostane ke slovu.

Po generálově levici se usadili oba technologové. Mžourali na obviněné zpod kápí, takže jim nebylo vidět do tváří. Jeden si oblékl pěkný plášť v barvě myší šedi s hnědým lemováním, podobný tomu, jaký si vzal na palubu Gryfona i Hal Hargo. Druhý si nejspíš potrpěl na eleganci a dal přednost pláští uhlově černému se širokými fialovými lemy. Fialové byly i jemné rukavičky, navlečené na jeho hubených rukou.

Pátým vyšetřovatelem, kterého nejspíš přibrali jen do počtu, byl obstarožní tělnatý úředník v konvenčním obleku s kravatou. Tváře měl naducané, oči zapadlé, vlasy mastné a prořídlé. Na rozdíl od ostatních, kteří přišli s prázdnými rukama, si přinesl několik šanonů.

„Nó,“ zahájil sezení generál Braunfuchs. „Máme tady obvinění. Plukovník Abel Grossmann a major Oggerd. V obou případech se jedná o neuposlechnutí rozkazu a zbabělost před nepřítelem.“

Ex-velitel Wallengötzu, plukovník Grossmann, se hlasitě nadechl, aby protestoval. Než však mohl něco říct, promluvil technolog v černém plášti: „Major Oggerd – a dál?“

„Co dál?“ otočil se k němu generál Braunfuchs.

„Oggerd – co to znamená? To je jméno? Nebo příjmení?“

„Nó, on má jen jedno jméno,“ vysvětlil generál Braunfuchs.

„Jedno jméno? To je trochu divné, ne?“

„Nó, možná jste slyšel o projektu Kyklop...“

„Kyklop? Jo, aha. Tohle je on?“

Úřednický vypadající muž zdvihl jeden ze svých fasciklů a poslal ho přes generála Braunfuchse Černému plášti: „Tady je složka majora Oggerda,“ řekl nevýrazným, jakoby *rozvařeným* hlasem.

„Podívám se,“ pokýval Černý plášť. „Času je dost, nikam nespěcháme, že ne?“

Přitáhl si blíž jeden za svícnu, zalistoval v papírech. Po chvíli šustění se dobral nějakých informací.

„Co to tady máme?“ podivil se. „Projekt Kyklop... samozřejmě jsem o něm slyšel, avšak pouze rámcově. Představoval jsem si majora Oggerda staršího... většího a ramenatějšího... Není žádný střízlík, to určitě ne, ale do kyklopa má daleko. Navíc má dvě oči, tak jakýpak kyklop.“

„To slovo je podobné slovu kyborg,“ vysvětlil mu úředník *rozvařeným* hlasem. „Nic jiného v tom nehledejte.“

„Aha... tady vidím jeho předchozí zásluhy ze Století

válek. Vyznamenání. Hrdina od Meussy a Dhienburgu... Rychlý kariéerní postup, který byl zastaven na příkaz shora. Dobrovolník pro projekt Kyklop. Vážně dobrovolník? Nebo se ho chtěl někdo zbavit?... A teď tohle... zbabělost... vzpoura...“

Odměl se.

Mladičkový oberleitnant přímo nadsakoval na židli, jak chtěl něco říct, slova se však ujal generál Braunfuchs: „Nó... abysme nějak pokročili. Klidně si v tom čtete, já mezitím vyslechnu tady ty dva. Plukovníku Grossmanne, co můžete říct na svou obhajobu?“

Velitel Wallengötze si v mezičase rozmyslel, co má říkat. Vypadal jako kníratý strejc, ale myslelo mu to dobře. Svoji hodnotu nezáskal protekcí, ale vítězstvími ve skutečných bitvách.

„Nerozumím obvinění,“ vyhrkl.

„Čemu nerozumíte?“

„Zbabělost před nepřítelem. Copak tam byl nějaký nepřítel?“

„Nó,“ zamyslel se generál Braunfuchs. „Byla to vojenská operace, tak tam snad nějaký nepřítel byl, ne?“

„Hele,“ zaklepal Grossmann kloubem ukazováku na školní lavici. „Já jsem jen plnil rozkazy. Moltke velel: otočte se a uhanějte k pevnině. Přesně tohle jsem udělal.“

„Nó, to neříkal zvěčnělý plukovník Moltke, ale major Oggerd,“ vysvětlil mu generál Braunfuchs.

„Jo?“ ušklíbl se dělostřelec. „Mně se ten hlas zdál nějaký divnej. Jak říkám: uposlechl jsem rozkaz. Dál už jsem z vysílačky neslyšel nic, protože se mi podělala.“

„Bodejť by se vám nepodělala, když jste do ní vystřílel celý zásobník z pistole,“ vykřikl mladičkový oberleitnant.

Dělostřelec na něj zamžoural: „Nehody se stávají...“

Oberleitnant se až zalykal: „Dobře jste věděl, že dojde k vyšetřování! Proto jste zničil vysílačku!“

Přesně na tohle plukovník Grossmann čekal. Napolo se vztyčil v lavici a zahřměl: „Drž hubu, zobáku! S kým si myslíš, že mluvíš?“

Mladičký vyšetřovatel sebou trhnul leknutím.

„Pánové,“ zahřměl dělostřelec. „Tenhle muž, nějaký oberleitnant, urazil mou důstojnickou čest! Žádám zadostiučinění! Souboj! Co si vybereš, hošíčku? Pistoli, a nebo šavli?“

Rozhostilo se ticho. Všichni se dívali na oberleitnanta, který se viditelně chvěl. Tohle rozhodně nečekal.

„T-to n-nemůžete...“ zablekotal.

Generál Braunfuchs mu konejšivě položil ruku na rameno: „Klid, Alfréde. On tě jen tak zkouší. K žádnému souboji samozřejmě nedojde. Nó, plukovníku, co kdybyste se zase posadil?“

Dělostřelec si kecl na židli a znovu zaklepal na desku lavice: „Hele, já vím, že je to průser. Přišli jsme o zepelín a někdo za to musí bručet. Na Moltkeho to nehodíte, když jste z něj udělali hrdinu. Ale pokud to budete chtít přišít mně, tak vám to neusnadním! Buď mě zastřelte hned, nebo mě prostě nechte jít.“

Prohlížel si jednoho po druhém, oni se dívali na něj a mlčeli. Po chvíli vzájemného hypnotizování dělostřelec pokračoval: „Hele, všichni víme, že na forhontě je major Oggerd. Má nižší hodnost, je mladší než já a taky dal k tomu útěku povel.“

Vyšetřovatelé se naklonili k sobě a něco si tiše špitáli. Pak promluvil generál Braunfuchs: „Nó, plukovníku Grossmanne, zdá se, že budete zproštěn obžaloby ve všech bodech.“

Dělostřelec se otočil k Oggerdovi: „Promiň, majore, ale takhle to chodí. Průsery se vždycky hodí na nejnižší šarži, to přece víš.“

Oggerd, ač se to vyvíjelo velice podivně, necítil nebezpečí. Dante Albrecht, zvaný Inkvizitor, ho chce odeslat co nejdál

od Ajny, nikoliv zabít. Kdyby si přál jeho smrt, Oggerd by už dávno byl mrtvý.

Něco se musí stát.

A opravdu: v tu chvíli vstoupil do vyšetřování dosud mlčící Šedý plášť: „Jen pro formalitu, co nám k tomu můžete říct, majore Oggerde?“

„Ossianova linie se dala do pohybu,“ řekl Oggerd netečně. „Při ostřelování se zřejmě aktivoval nějaký obranný systém.“

Šedý plášť vytáhl z hábitu zápisník a podíval se do něj: „Nikdo si žádného pohybu nevšiml. Ani přístroje ho nezažnamenaly!“

„Nó, ale bariéra se ve skutečnosti pohnula, ne?“ namítl generál Braunfuchs. „Natáhla se po Kondorovi a způsobila jeho zkázu.“

„Jak jste to mohl vidět, majore?“ zeptal se Oggerda Šedý plášť.

„Viděl jsem to...“

„Dokonce jste odhadl i rychlost. Rychlost pohybující se neviditelné stěny...“

„Zjevně to souvisí s těma drátkama, které má v hlavě,“ nadhodil Černý plášť, stále ještě listující ve složce. „Tady to čtu: má posílené vizuální vnímání. A dál: kumulativní dávkování adrenalinu i jeho zpětné odbourávání. Je hbitý jako šelma, ve tmě vidí jako kočka. Čich, hm, normální. Sluch velmi dobrý, ale to měl už předtím. Pánové,“ vzhlédl Černý plášť od papírů, „nepodcenili jsme naše zabezpečení? Tady tenhle človekostroj nás může během dvou vteřin všechny zabít.“

„Nó, to on by neudělal,“ řekl generál Braunfuchs poklidně. „Major Oggerd je loajální důstojník.“

„Může mi někdo vysvětlit,“ plácl Černý plášť do papírů, „jak se major Oggerd dostal k velení Gryfona? Podle instrukcí smí být nasazován jen na operace v Pustinách.“

„Nó, Severní moře jsou technicky vzato Pustiny. A majoru

Oggerdovi jsme svěřili velení, protože už byl na místě. Řízením vědecké části byl pověřen doktor Halgerd Hargo.“

„Jo. Koukám. Tříčlenné komando ve složení Oggerd, doktor Hargo a jakýsi poskok. Komando prozkoumává Pustiny, sekundárně je testován samotný major Oggerd. Zjišťuje se, co s ním dělají ty drátky v hlavě. Pěkné. Omlouvám se, ale musím to říct nahlas: ten, kdo pověřil major Oggerda velením Gryfona, jednal proti základním instrukcím. Tady se přeci jasně píše: protože nejsou známy všechny důsledky kyborgizace, nesmí být major Oggerd pověřen velením jiným vojákům. Výjimkou jsou pouze diverzní akce a bojové průzkumy v Pustinách... Chtěli jste ušetřit peníze, co, Braunfuchsi? Oggerd už byl na místě, protože doprovázel doktora Harga. Svěříme mu velení a ušetříme jeden důstojnický plat... Mimochodem, prostudoval jste si zprávu doktora Harga, generále?“

„Nó, ještě jsem se k tomu nedostal, ale tady Alfréd ji seštudoval,“ kývl Braunfuchs k mladičkému oberleitnantovi.

„Ta zpráva je snůškou absurdních obvinění,“ rozohnil se oberleitnant. „Doktor Hargo nesmyslně napadá zesnulého plukovníka Moltkeho a zjevně nadržuje svému kumpánovi, majoru Oggerdovi...“

Černý i Šedý plášť sebou nesouhlasně cukli, oberleitnant zmlkl v polovině věty. Na pár vteřin se rozhostilo ticho, jakému se říká *trapné*.

Pak promluvil Šedý plášť: „Ten kluk to přehání, generále. Měl byste se ho zbavit.“

Černý plášť poklepal na složku: „Celá akce byla od začátku chybně naplánovaná. Zesnulý plukovník Moltke ji provedl stylem *hrr na nepřítele* a nebral ohledy na protesty vědců. Jedině díky duchapřítomnosti majora Oggerda a jeho, ech, posílené signální soustavě, jsme nepřišli o Gryfona a o dělový člun. A věřte, lovci lebek z baltského pobřeží se už dozvěděli, že byl Wallengötz odvelený. Narostl jim

hřebínek. Pouštějí se v těch svých chatrných kocábkách daleko na moře a obtěžují naše obchodní lodě. Wallengötz se musí urychleně vrátit zpátky a udělat tam pořádek. Buďte si jisti, že bez něj bychom museli přerušit plavbu do kolonií třeba i na rok.

„Aha,“ přikývl generál Braunfuchs. „Takže major Oggerd má pár bodíků k dobru.“

„Nikdo za nic nemůže?“ podivil se plukovník Grossmann.

„Nó, ne tak docela. Někdo musí nést odpovědnost za zkázu Kondora, jak jistě chápete, plukovníku. Plukovník Moltke byl ukvapeně prohlášen za hrdinu, s tím už nic nena-děláme. Jistě, odpovědnost se obvykle hodí na nejnižší šarži, ale v tomhle případě to možná vypadá na výjimku.“

„Mám přátele na nejvyšších místech!“ vykřikl dělostřelec.

„Budeme hlasovat,“ přerušil ho Šedý plášť. „Já jsem pro zachování majora Oggerda a pro obětování plukovníka Grossmanna.“

„Souhlasím,“ přitakal Černý plášť.

Úředník přikývl: „Přidávám se k vám, pánové. Jsem pro očištění majora Oggerda.“

„Nó, já jsem sice proti, stejně jako Alfréd, ale zdá se, že jste nás přehlasovali,“ zabručel generál Braunfuchs.

Šedý plášť ho upozornil: „Plukovník Grossmann správně řekl, že ho musíme zastřelit hned. Hned teď. Generále, je to na vás.“

Generál Braunfuchs povstal: „Plukovníku Grossmanne, slibuji, že vám bude zachována čest. Rovněž bude postaráno o vaši rodinu.“

„Tohle snad ne,“ vyhrkl dělostřelec. Zbledl, nepokusil se však o odpor.

Generál Braunfuchs vytáhl zpod katedry velikou pistoli a střelil dělostřelce do prsou. V uzavřeném prostoru byl výstřel ohlušující. Kulka odhodila tělo nazad, Grossmann narazil zády do lavice v další řadě. Zemřel okamžitě.

Oberleitnant Alfréd vyskočil, chytil se za břicho a dávil se. Generál Braunfuchs mu strčil kouřící pistoli před obličej: „Nó, tohle je vyšetřovací komise, Alfréde. Přece bys nám to tu nepoblil.“

Alfréd spolkl to, co mu vystoupalo jícnem do úst. Pevně semknul rty. Kecnul si zpátky na židli a zdálo se, že nemá daleko k mdlobám.

„Mám nápad, co bychom mohli udělat s majorem Oggerdem,“ pronesl nevzrušeně Šedý plášť. „Pošleme ho na Polygon.“

A je to tady. Takhle to naplánoval Dante Albrecht, zvaný Inkvizitor. Tak se to i stane.

„Tam je přeci Herr Justin,“ namítl úředník.

„Nó,“ poškrábal se generál Braunfuchs hlavní pistole v licousu. „Justin se s tím nějak moc párá. Už je tam kolik – dva roky? Akorát tam válčí s nějakajma mutantama. Dává nám najevo, že ho nepodporujeme. Za vlastní peníze najímá ty, nó, žoldáky, což mě osobně dost sere. Major Oggerd s těma svejma drátkama v hlavě by to mohl rozštípnout.“

„Takže dohodnuto,“ přikývl Šedý plášť. „Teď byste měl Oggerdovi zavelet, generále. Je to váš podřízený.“

„Nó, to bych měl. Takže, majore, vaše rozkazy jsou tyhle. Zítřka za svítání odjedete se svou skupinou na místo zvané Polygon. Nechám vám připravit rozkazy, pověření a cestovní plán. Máte nějaké dotazy?“

„Co je to Polygon?“ zeptal se Oggerd zvučným, naprosto netečným hlasem.

„Nó, to je taková Ossianova linie v malém. Když se vám podaří rozlousknout tajemství Polygonu, budeme mít v kapse i Ossianovu linii.“

„Trochu bych to poopravil,“ zavrnl Šedý plášť. „Kolem Polygonu je cosi jako Ossianova linie. Co je uvnitř, to už si budete muset zjistit sám.“

„Co bude mým úkolem?“

„Proniknete dovnitř, což nebude zase takový problém, protože cesty do Polygonu jsou známé. Uvnitř se pravděpodobně nachází nějaký hlavní vypínač. Použijete ho a celé zařízení odstavíte z provozu.“

„Jsou i jiné možnosti,“ přidal se Černý plášť. „Také můžete eliminovat zdroj energie. Rovněž přichází v úvahu zničení emitorů ochranného obalu. Jak vidíte, dáváme vám spoustu námětů k přemýšlení.“

„Hal Hargo půjde se mnou?“

„Jistě. Podle toho, co je ve vaší složce, tvoříte dobrý tým. Úspěšný. Není důvod doktora Harga odvolávat.“

Jak řekla Ajna: Hargo má prostě smůlu. A Gowery také.

„Nemohl bych dostat alespoň den na přípravu? Na pátrání v ústředním archivu?“ zeptal se Oggerd.

„Nó... ne. Ale budete mít celou noc, vystavím vám propustku. Odjedete zítra za svítání, nechám pro vás připojit dva vagóny k pravidelnému vlaku do Neue Dresden. Tam vás přepráhnou a pošlou na jihozápad, vyrozumím je po telefonní lince. Nějaké další otázky? Ale radím vám, majore, radši se moc nevyptávejte.“

„Mohu vědět, co je podstatou Ossianovy linie? Co je to za sílu, která zničila Kondora?“

„To je tajemství... Nó, vy se to stejně dozvíte, nejspíše na Polygonu. Je to *čas*, majore. Ta ničivá síla je *čas*. A teď už si dejte odchod!“

Oggerd vstal, předpisově zsalutoval a odcházel. Ještě než došel ke dveřím, zaslechl, jak Černý plášť říká: „Zajímalo by mě, Braunfuchsi, co by se stalo, kdybyste svoji pistoli namířil na majora Oggerda. Já myslím, že by po vás vystartoval a vyhnul se kulce. A pak by vám tu pistoli omlátil o hlavu.“